

Joitakin Amerikan Vallankumouksen Todellisista Syistä

Kirj. V. BECK

AMERIKALAISSISSA kouluissa opetettu käsitys Amerikan vallankumouksesta on, että koko siirtokuntien väestö yhtenäisesti, olosuhteiden pakoittamana, oli kääntynyt Engsuhteiden pakoittamana, oli kääntynyt Englannin tyranniutta, kateutta ja ahneutta vastaan; että vallankumoustaistelu muka oli koko kansan yhteisten etujen puolesta taistelua.

Ennen kuin näin olisi voinut olla olisi kansalla, työläiset siihen luettuna, pitänyt olla yhteisiä etuja, ainakin jossain määrin, jo ennen vallankumouksen alkamista kuin myös sen jälkeen. Kuitenkin historia tietää kertoa että valkoihoisten velkaorjain pitämistä ja kauppamista, velkavankeutta, työläisten järjestäytymistä kieltäviä lakeja sekä äänioikeuden kieltämistä oli ennen vallankumousta ja pitkän aikaa vallankumouksen jälkeen. Tässä on tarkoituksena esittää muutamia Työväen-Opiston historiatunnilla käsiteltyjä vallankumouksen syitä, jotka vahvistavat sitä totuutta, että työläiset saatiin yhtymään vallankumoussotaan vain suurilla lupauksilla; että tämä vallankumoussota, samoin kuin monet muut sen edelliset ja jälkeiset sodat, oli "rikkaan miehen sota ja köyhän miehen tappelu."

Englannin hallitus oli emämaan kapitalistien asialla ja astui liiksi tämän nousevan maan rahamiesten varpaille. Englanti yritti pitää siirtokuntia liikelaitoksenaan, antamalla niille luvan tehdä liikettä vain rajoitetussa muodossa ja Englannin rahamiesten etujen mukaisesti.

Jo vuonna 1651 Suur-Britannian hallitus sääteli lain joka kielsi tavarain tuonnin siirtomaista Englantiin muilla kuin Englannin tai siirtolain omilla laivoilla ja siirtomaista ei ollut lupaa viedä tavaroita muualle kuin Englantiin ja sen alusmaihin. Noin sata vuotta myöhemmin, v. 1750, hyväksyi Englannin parlamentti lain jossa kiellettiin tehtaiden ja sulimoiden pystyttäminen siirtoloihin raudan valmistamista varten. Sisääntuonti ja ulosvientitavaroille panttiin

tulli. Myöskin asetettiin tullivero siirtokuntien väliselle kaupalle. Vuonna 1765 leimaverolaki (stamp act) pantiin käytäntöön, jonka kautta lailliset asiakirjat ja painotuotteet verotettiin. Tämä koski suuresti myös orjakauppaa ja orjien käyttöä. Orjien omistajat eivät ainoastaan joutuneet maksamaan veroa, mutta heidän oli annettava kirjaimellisesti orjan ja orjanomistajan välinen sopimus, joka teki valkeammaksi velkaorjakontrahdin väärentämällä pidentämisen. Tämä verotuslaki antoi velkaorjalle mahdollisuuden maksaa veron, jos omistaja ei sitä maksanut, ja sen kautta tuli orjalle mahdollisuus hakea itsensä vapaaksi ennen kontrahdisa määrättyä aikaa.

Tämänlainen äärimäinen verotus johti siirtoloiden kauppiasloukan salakuljetukseen, joka kehittyikin suureksi liikkeeksi. Melkein kaikki kauppiat olivat salakuljettajia, valapattoja. Salakuljetus kehittyi niin yleiseksi kauppiaiden keskuudessa että he menettivät kaiken lojaalisuutensa Suur-Britanniaa kohtaan. Esimerkiksi, aikana jolloin Canada oli Ranskan alusmaa, Ranska yritti yhdistää siirtokuntia Canadaan. Siirtokuntien kauppiat, tietoisina tästä ja osalta peläten sen toteutumista, kuitenkin salaa kuljettivat Ranskan armeijalle, laivastolle ja Ranskan Länsi-Intian siirtokunnille suuret määrät kaikenlaisia tarvikkeita.

Teen salakuljetus meni niin pitkälle että Englannin Itä-Intialainen komppania, jonka hallussa laillinen teenvälitys oli, oli mennä vararikkoon. Englannin hallitus, estääkseen komppanian vararikkoutumasta, katsol tarpeelliseksi poistaa tulli teeltä. Tämä vaikutti tuhoavasti teen salakuljetusliikkeeseen jossa John Hancock, salakuljetusliikkeen kuningas, oli päätehtäjä. Hancock alkoi käyttää väkivaltaisempia keinoja. Hän puki ja naamioi itsensä ja joukon tovereitaan Indiaaneiksi. He tunkeutuivat englantilaisen komppanian laivoihin ja heittelivät teesäkit mereen. Tämä oli se kuuluisa "Bostonin teejuhla". -jonka Amerikassa isänmaallinen

väestö on pyhittänyt. Se oli yksi kapinan alkeita, ja Hancock oli ensimmäisiä kapinaan kiihoittajia.

Tässä tulee ilmi, että kapinan aiheena oli, ei ainoastaan verotus, mutta yhtähyvin veron poistaminen, jos se vaan oli siirtokuntien kauppiaiden etujen kanssa ristiriidassa. Työläisiin se vaikutti päinvastaisesti. Tämän veron poistaminen oli työläisille eduksi, koska siitä johdettiin että teetä voitiin ostaa halvemmalla.

Siirapin, rommin ja orjain kuljettajat myös yhtyivät Englannista eroamisvaatimukseen, siksi kun siirapille ja rommille pantiin vero. — Kauppiailia oli kolminainen liike: Jamalkasta tuotiin siirappia Uuden Englannin siirtoloihin, jossa se valmistettiin rommiksi. Rommi kuljettiin Afrikaan, jossa sillä juotettiin ja ostettiin neekereitä, jotka taas kuljettiin Jamaikaan tai muihin Etelän siirtokuntiin ja myytiin orjiksi.

Yleensä salakuljetusliikkeellä oli niin suuri kansan suosio että hallitus, tuomitessaan salakuljettajia, ei voinut luottaa lautakuntiin, sillä lautakunnat pelkäsivät salakuljettajien kosta ja näinollen eivät uskaltaneet julistaa heitä syyllisiksi. Englannin hallitus lakkautti lautakuntaoikeudet ja asetti amiraliteetti-oikeuden tilalle. Tämä sapetti salakuljettajia.

Suuret maanomistajat olivat velkaa Englannin kauppiaille ja tekivät kaikkensa että velkojen maksaminen lykkääntyisi, sillä he toivoivat vallankumouksen pelastavan heidät veloistaan — niinkuin se tekiin. Vuonna 1732 Englannin parlamentti sääteli lain jonka mukaan siirtokuntien asukkaiden kiinteä omaisuus voitiin ottaa takavarikkoon velkojen vakuudeksi. Englannin hallitus myös rajoitti siirtokuntien alueet rannikkoseutuihin. Tämä oli haittana maakeinottelijoille, m. m. Washingtonille, Hamiltonille ja Morrisille. Washingtonilla olikin päteviä syitä olla vallankumouksellinen, sillä hän oli maanmittaaja ja oli mittauttanut itselleen enemmän maata kuin kuninkaallinen lupakirja myönsi.

Yhtenä vallankumouksen syynä, ja erikoisesti vallankumouksen onnistumisen syynä, oli Englannin silloisen vaikutusvaltaisen pikkuporvariluokan käsitys, että siirtoat ovat heille vain verotaakkana. He antoivat ymmärtää että siirtokunnat ovat kuin myllynkivi heidän kaulassaan. Esimerkiksi 1,000—2,000 puntaan nouse-

va vuotuinen tullinkerääminen maksoi Englannin hallitukselle 7,000—8,000 puntaa. (Tulliveron pienuus ja sen keräämisen suuret kulungit suuresti aiheutuivat salakuljetuksesta ja salakuljettajain toiminnasta.) Näinollen Englannin keskiluokka toimi siirtokuntien vallankumouksellisen aineksen kanssa käsikädessä vallankumouksen onnistumiseksi.

Työläisiä ja köyhempää väestöä oli saatava taistelemaan vallankumoustaistelut ja suuri osa heistä saatiinkin kaikenlaisilla lupauksilla ja kiihoituksilla yhtymään armeijaan. Useat alhaisemmasta luokasta kuitenkin käsittivät että jos ne lupaukset pantaisiin käytäntöön niin pitäisi suurten maanomistajain, orjakauppioiden ja koko yläluokan toiminnassa myös tehdä vallankumous ennen kuin siitä olisi tullut koko kansan yhteinen taistelu. Kuitenkin he näkivät että se oli mahdotonta toteuttaa, sillä juuri se aines oli vallankumousta johtamassa, joten paljon työläisiä ja köyhempää väestöä pakeni Canadaan ja minne pääsivät. Heidät tuomittiin vallankumouksen pettureiksi ja heidän omaisuutensa myytiin vallankumouksen aikana.

Ne työläiset, jotka ottivat osaa taisteluun, huomasivat suuresti pettyneensä. Heidän palkkansa maksettiin arvottomalla paperirahalla ja heidän omaisuksiensa päälle oli kerääntynyt velkaa, josta tuhannet joutuivat velkavankeuteen. Vallankumouksen jälkihistoria kertoo monista pitkistä ja kurjista velkavankeuksista.

Tämä vallankumous oli siis taistelua kahden hallitsevan luokan välillä, jotka kadottivat toinen toistaan luonnonrikkauksien valtauksessa ja työn tulosten riistossa. Englannin parlamentin säätämät lait ja verotukset johtuivat vaaraksi siirtomaitten rikkaitten tuloille; se johti salakuljetukseen, joka oli laillaan sotaa kahden maan teollisuuden ja kaupan harjoittajain välillä. Tästä kehittyi vallankaappaus, jossa työläiset ja köyhät suorittivat taistelut ja rikkaat johtajat valtasivat saaliin.

OIKAISU

Edellisessä numerossa julkaistun "Veljekset"-nimisen kertomuksen toisen paragrafin seitsemänteen rivin oli jäänyt harhaanjohtava virhe, kun vähän-sana oli korjausta tehdessä laadottu väärin-sanaksi ja sinänsä sivuuttanut toimittajan katseen viimeistä tarkistusta tehdessä.